

עוד מקשה הגמרא שם דף קג ע"א, על המשנה:
 מן הארכובה ולמטה כו'. ורמינהי: רגלים - פרט לבעלי קבין! שאני הכא, דכתיב:
 מעל רגלו. אי הכי, למעלה מן הארכובה נמי? מעל - ולא מעל דמעל. אמר רב
 פפא: שמע מינה, האי איסתוירא עד ארעא נחית, דאי סלקא דעתך מיפסק פסיק,
 הוה ליה איהו מעל ושוקא מעל דמעל.

ומפרש רש"י על "איסתוירא":

קביל"א המפסקת בין שוק לרגל.

כלומר, קרסוליים. ומכאן ש"שוק" צמוד לקרסוליים, שלכן הגמרא אומרת שאילו
 הקרסוליים היו נפרדים מהרגל (היינו כף הרגל), השוק היה נחשב "מעל דמעל" הרגל;
 ולאמיתו של דבר הקרסוליים אינם נפרדים מהרגל, ולכן שוק נחשב "מעל" הרגל, כי
 הוא צמוד לקרסוליים שהם חלק מכף הרגל.

ועוד, ששוב אומרת הגמרא שהשוק כשר לחליצה שכן אינו נחשב ל"מעל דמעל",
 ובמשנה נתבאר שרק תחת הברך כשר לחליצה, אם כן השוק הוא תחת הברך.

התוספות במסכת יבמות דף קג ע"א (ד"ה מאן), מבארים את קושיית הגמרא שם
 מ"רגלים - פרט לבעלי קבין":

הכי פריך: כיון דשוק לא מיקרי רגל⁴, א"כ למטה מהארכובה אמאי כשרה? הא לא
 הויא קשירה במקום רגל!

ממה שתוספות עושים הקבלה בין שוק ל"למטה מהארכובה", מוכח שלדעתם "שוק"
 הוא מתחת לברך.

הגמרא במסכת ערכין דף יט ע"ב אומרת:

והא גבי חליצה דכתיב: רגלו, ותנא: חליצה מן הארכובה ולמטה - חליצתה כשרה!
 שאני התם, דאמר קרא: מעל רגלו.

ופירש רש"י שם:

מעל רגלו - משמע מה שעל רגלו, דהיינו שוק עד הארכובה.

מפורש בדבריו ש"שוק" הוא מתחת לברך.

וכן ברמב"ם הלכות יבום וחליצה פרק ד הלכה טו:

או שהיה שרוך הנעל קשור על שוקו מן הארכובה ולמטה.

גם הוא מכנה את האבר שתחת הברך בשם "שוק".

כך עולה גם מטור אבן העזר סימן קסט, הכותב:

ולזה הסכים א"א הרא"ש ז"ל, וכתב: דוקא שישאר כל כך משוקו שיכול להכניס
 המנעל בשוקו ולקושרו למטה מן הארכובה, אבל אם נחתך שוקו סמוך לארכובה,
 שאינו יכול לקשור המנעל בשוקו אלא למעלה מהארכובה - פסולה.

⁴ שלכן "בעלי קבין" פטורים מעלייה לרגל, משום ששוקו קטוע.